



Jan
Zorec

Rešitelj

Nastopi vedno v zadnjem trenutku, ko ti voda teče v dvanajsternik in se ti kri balzamira v nekaj lepljivega, strjenega in smrdečega. Rešitelj se pojavi, ko niti ne misliš več nanj ali pričakuješ kaj drugega. Ponavadi meniš, da se jutro ne bo več pojavilo. Rešitelj zrasede neposredno iz tvojega želodca in ti razžira meso, pije črno vino in se počasi razrašča v pošast.

Rešitelj pride, ko ga najmanj pričakuješ. Ko ti glava visi le na plastični struni, da je vse tvoje življenje ena sama sintetika in ga zato ne moreš jemati resno, ker možgani opuščajo svoje poslanstvo. Trenutek prej, ko si z ostrimi nohti razparaš trebuh.

Kar lepo se pojavi in si domišlja, da si ta osebek ti, da te je potrebno resnično rešiti. Po sistemu usta na usta in potem počasi naprej, do penisa in nožnega palca. A kdo bo rešil rešitelja? Sicer pa pričakujemo jesen, nekaj kubikov bukovih drv in dračja za podkurit. Black Jack še leži v svoji postelji in nima pojma, da ga slačim v zgodbi. Z enim očesom opazujem njegovo prebujanje, tako se reče, čeprav se ni še nikdar zares prebudil. Morda bo v zadnjem poglavju zgorela hiša, v kateri živiva z Jackom, a do takrat mora biti vse črno na belem! Morda bo preživel edino rešitelj in moji prsti.

Da, pride vselej šele na koncu, kot bi te premerjal in ocenjeval, če si vreden njegovega truda, zraven pa se objestno naslajal nad tvojo agonijo. Iz lepih in praznih postanemo grdi in prazni, stari in še bolj stari. Vendar – z malo sreče lahko imaš veliko sreče. Malo preden ti z nohti razparajo trebuh!

* * *

»Dobro jutro, Black Jack, tvoje parazitsko življenje se krasno sklada s celotnim sistemom! mu rečem, a še spi in me ne sliši. Je jebiveter od rojstva in navznotraj do globin bivanja. Noče pogledati resnici v oči, misli celo, da resnica pač nima oči. Kakšno slepilo, od zore do mraka temà.

Sinoči smo bili vsi krasno oblečeni in party se je lahko začel. Zabava popivanja iz potrebe: biti pijan. Alkohol nam je dajal pogum, da smo bili drugačni kot sicer. Kmalu nismo bili več mi, drugi subjekti so zapolnili našo praznino. Jasni, umiti in obriti, z dolgimi bradami laži in hinavščine, zelo lepo povedano.

Odslavljali smo drug drugega, si srkali pesek iz oči, prerokovali ljubezen in smrt, se obračali v zvezde, spreminjali v horoskopska bitja iz planeta Zemlja, ostajali lutke iz slame in vodke.

Bili smo srečni, Black Jack je bil srečen! Napuhline lic in obrazi so dobivali prvinski zagon vsaj še za deset let krasnega življenja! Začela nam je teči voda v dvanajsternik, dobivali smo božjastne napade erekcij, napihnjeni od piva smo ejakulirali po silnem človeštvu. Potem izdaje, ljubljena in vlažnost po celotnem organizmu in Jacku so se ledvični kamni zapičili v želodec, a bo prasec umrl šele v zadnjem poglavju, ko se bo prikazal rešitelj.

Seveda gremo na pohod po prvi osebi ednine, dosti imamo klatenja po prostranstvih besed. Gospodje, nadaljujmo, prosim! Ja, počasi kapljajo, prihajajo v partizanski četici, s čepicami barve krvi. »Black Jack, ZBUDI SE, PREKLETNIK!«

Seveda bi bilo dovolj že samo zadnje dejanje, tako ali tako se vse zgodi na koncu, ko se zaveš, da se je sploh kaj dogajalo, takrat, ko je že prepozno, se ti začno počasi svitati in jasni lastna dejanja. Sladke sanje so narejene iz tega, to bi moralo biti jasno. Teresa der Nacht, življenje je šrafirano in črtano do nerazpoznavnosti. Imeli smo tango za brezposelne razporke, črni Jack že ve, kako se temu streže. Tako je to, želel sem le videti lep in prijazen obraz, avreolo tvoje absolutne polnosti!

Z malo sreče ti lahko z nohti razparam trebuh!

* * *

I'M GONNA KILL THAT WOMNAN. Sicer pa bi lahko bilo čisto cool. Zjutraj je Teresa narahlo potrkala po zavesti, ozrla se je naokrog, nobenega penisa ni bilo videti, zato se je začela praskati med prsti. Zvečer bo odšla na zabavo v neko sumljivo hišo, je sklenila. Bilo jo je malce strah, a to jo je privlačevalo. Nekaj je pričakovala, ljubezen s tujcem ali opijanje do nezvesti. Spala je gola. Potem je navlekla nase črn, poželjiv body, si malo popravila čipke po robovih in je bila zadovoljna. Pogledala se je v zrcalo, pomislila je, da je lepa ženska!

Pustimo jo, da v miru spi kavo, za nekaj časa nam upada zanimanje zanjo.

* * *

Drugi se je prebudil Jack, nekaj minut za zgoraj omenjeno damo. Gledal sem ga, nato sem odšel na WC in se izbruhal. Prejšnji večer sem pil nekaj nerazumljivega, da mi je bilo slabo.

»Ha, kako krasen dan je danes?« je rekel Jack.

»Idiot, a ne vidiš, da sneži kot iz pičke,« sem nasprotoval.

»Zakaj je vsakdanje življenje tako banalno?«

»Ker pozabljamo na detajle, sploh jih ne opazimo, teh malih biserov življenja. Vidimo samo glavne vloge!« sem odgovoril, »sicer pa zna biti danes sila zabavno, party imamo, če si pozabil.«

Neumno me je pogledal, vedel sem, koliko pričakuje od takih večerov. Bila sta dobra prijatelja, Jack in Teresa namreč. Jack je bil homoseksualec in je vedel, da ima smrtno bolezen. Koža na obrazu je bila kot preluknjan, nezrel paradižnik. Tereso sem gledal, ko se je opazovala v zrcalu, drugi pogled je govoril, da je lepa ženska. Mene je gledala kot potencialnega nasprotnika, Jack pa je lahko bil brezmejen prijatelj. Nikdar je ni prijel za zadnjico! Vedel je, da mu ni pomoči. A se je kljub temu bal, da mi ne bi ponoči odsekali glave. Zadnje čase so pedri v našem mestu kar izginjali, nekdo jih je pobijal, jim sekal glave. Bila sva sestanovalca, vse sem delal v rokavicah, rekel mi je, da sem fašist.

Teresa pa je komunistka feministka, ne vem, kako gre to skupaj, a želi, da jo tako opredelim!

Na zabavo sva povabila naslednje ljudi: Borisa in gospodično S., njegova spremljevalka, tistega pesnika Janeza P., mojega stanovskega kolega, ki je pripeljal neko naličeno lahkoživko, Tereso in Jacka. In končno sem tu jaz.

Sicer smo pa pričakali jesen in drva so že tu, sneg nam je pobelil rodno grudo! Veter ubijalsko piha izza vogalov, verjetno želi pomesti marginalce v smrdljive kanale, kamor spadajo.

Vse je potekalo po načrtu, mnogo smo pričakovali od večera, a tega, kar se je dogodilo, ni pričakoval nihče!

* * *

1. V ozvezdju vodke!

Pustimo mladim čas, da se bodo lahko v miru postarali! Od starih ljudi imamo malo koristi! Puščal sem si rasti nohte, ostre in ukrivljene sem želel nekomu zariti v trebuh!

Običajno sem poslušal tele besede:

If blood will flow when flesh and steel are one

Drying in the colour of the evening sun

Tomorrow's rain will wash the stains away

But something in our minds will always stay

Drugič pa spet naslednje besede:

In the heat of the night In the heat of the day

When I close my eyes When I look your way

When I meet the fear that lies inside

When I hear you say In the heat of the moment Say, say, say...

V svoji sobi imam prek oken obešeno gosto zaveso dima. Ščurke in druge drobne živalce sem uničil, nekoč je prilezla k meni siva miš, a ni dolgo zdržala močnih decibelov, ki so jo ubijali prek zvočnikov. Glasba me varuje, to je dobro! Ko so mi stregli po življenju, me je to rešilo. Država mi je želela preluknjati lobanjo, videl sem dušilec v morilčevih rokah. Ne vem, kaj sem jim storil, pobijajo pridne državljane zgolj zaradi lastnega užitka.

Ravno sem poslušal ploščo, kjer govori nizek moški glas. Morilec je mislil, da nas je več v sobi, in se potajil, a videl sem roko in revolver Crvene zastave, z montiranim dušilcem zvoka. Skril sem se za omaro in začel kričati: »Kiss me, kiss me, kiss me!«

Nekdo naju opazuje, nekdo nama želi prerezati kemijo! Prestrašil se je in in zbežal. Pogumni hlapci države. Kmalu sem si najel telesne stražarje, gorile, da me je Država pustila na miru. Ne vem, kaj jim je? Samo enkrat sem bil za kratek čas v zaporu, ker sem neki smrkliji razbil vrata stanovanja, ker me ni spustila noter, in me je češplja prijavila. Kot intelektualca, ki je povezan s krogi opozicije, me je inšpektor novačil za ovaduha in sem gladko odbil. Zdaj mi pa strežejo po življenju. Samo, da imaš en sam madež, že si zapacan za vse življenje, tako gre v socializmu!

* * *

FUCK ME AND MARRY ME YOUNG! Black Jack, rojen sredi gozdov socialistične Evrope, je bil slabič že od rojstva: najraje bi se kar takoj zakotalil nazaj v maternico. Povrtal je po nosu in v svoji zavesti hotel prositi mamico, naj mu skuha dve jajčki v trdo, a se je spomnil, da mu je mati umrla že pred leti. Imela je raka na dojki, da so ranocelniki odstranili sumljivo stvar in je na tistem mestu zazijala globoka kotanja št. štiri. Ta krater je Jacka iz neznanih razlogov vznemirjal še celih enajst dni po prerani smrti ljube roditeljice. Bil je prelen, da bi si šel sam kuhat jajčka. Pred leti je bil skoraj že z eno nogo v zakonu, ko ga je draga zaročenka postavila pred možnost: ali jaz ali tvoja mati čarovnica. Ni treba poudarjati, kaj je Jack izbral. Potem je začutil to, kar je bilo v njem že od vsega začetka: strast do moških. Priznal si je, da je peder. To je bil začetek konca, smrt ga je začela narahlo poljubljati. Njegovo nesojeno zaročenko je narava obdarila z nič kaj obilnimi prsmi, ki so bile vzrok za Jackovo nezadovoljstvo. Nekoč mi je povedal dialog kot človek, ki z mrličevih rok vleče dragocene dragulje: »Še dobro, da mi ob tebi ni treba biti ljubosumen!« »Kako to misliš?« ga je vprašala zaročenka.

»Da bi te moški ogledovali, zaradi prsi, mislim!« je rekel.

»Ne more imeti vsaka takih priveskov kot tvoja mati!«

»Ampak človek mora za nekaj prijeti, a ne!«

»Jih pač nimam in nisem trapasta, da bi se zaradi tega sekirala.«

»Pa bi se lahko!« je sarkastično odvrnil Jack.

»Poslušaj, a se morava zaradi takih malenkosti prepirati!«

»Prav imaš, so res premalenkostne...«

Vselej je moral zmagati on, ker drugače verjetno ne bi znal živeti, ker je bila vsa njegova moč sestavljena iz krhkih koščkov sebičnosti, nadutosti, nesamostojnosti in lenobe.

Potem mu je umrla mati in Jack je ljubil moške, ta čudovita mehanična bitja. Lani pa je pri mednarodnem sodelovanju od nekega Francoza staknil smrtno bolezen in lahko rečem, da je bil absolutno pozitiven!

* * *

Tistega zimskega dne je bila Teresa ženska v najboljših letih in ravno je imela mesečno čiščo! Občudovala je svojo privlačnost, kar smo ji priznali tudi drugi. Ko je bila Teresa stara osemnajst let, so jo prijatelji zelo zelo napili in sprejela je vase spermo kakih osmih moških. Približno v dveh urah! Tri leta ni imela potem nobenega fanta, bila je vzorna »devica«, kot jih je malo. Znorela je, ko je kak moški pokazal zanjo seksualno zanimanje. Zelo je pazila, koliko je pila. Bila je dama. Bila je iz finih krogov in so se ji klošarji gnusili že na dvajset metrov. Vihala je svoj nosič in hodila samo v najdražje lokale. Govorili so, da je šminkerica! Abortusa se je bala kot hudič križa! Izkušnje so opravile svoje. Bila je absolventka angleškega jezika in književnosti in jaz sem vedel, da bo diplomirala šele v grobu. Rada je imela nežne ljudi, z njo si moral biti sila rahločuten, drugače te je takoj odjebala. Oblačila se je v črno usnje, bedra je imela ostra in napeta, poleti tanek usnjen jopič in pozimi krzno, kože ali nutrije, ne vem natančno. Bolj me je zanimala podloga, koža in tistih nekaj dlačic.

Tereso si je pravzaprav vsakdo želel, vsaj za noč v postelji. Malokdo pa jo je zares imel, če odštejem tistih osem veseljakov. Jack je bil njen najboljši prijatelj, lepotice in pedri se zelo dobro razumejo. Hodila je k nama na kavo in pomenke. Če sem bil slabe volje, sem se zaprl v svojo sobo in poslušal tele besede:

»Perhaps this final act was meant
To clinch a lifetime's argument
That nothing comes from violence
and nothing ever could
For all those born beneath an angry star
Lest we forget how fragile we are«...

Začutil sem olajšanje, včasih sem uporabil še roko. Tako je Teresa vse do tistega zimskega dne, ko smo priredili zabavo v naši hiši, obdržala svojo pozo življenja, bila je srečna, z nekaj luknjami seveda!

* * *

O arhitektu Borisu in gospodični S. lahko več preberete na prejšnjih straneh, meso in kri je vseprisotno. Povabila sva še Janeza P., čudnega tipa, literata s shizofreničnimi vzorci obnašanja. S sabo je pripeljal sila naličeno žensko, da sem pomislil, da gre za lutko, namazan kos plastike in nič drugega. Ves čas je držala svoj kljun zaprt, samo bedasto se je nasmihala in še tega nisem vedel komu. Ne vem, v kake namene jo je Janez uporabljal, zdela se je pač čisto neresnična. Takoj ko je vstopila, sem ji rekel: »How beautifull you are!« in se je le neumno nasmihala.

Tako, zbrani smo bili samo čudni osebk!

* * *

Ostal sem sam, o meni ni dobro preveč vedeti. Sem zelo maščevalen in

hitre krvi, cirkulacija pridobiva hitrost. Vsakih osemnajst dni sem zamenjal žensko ali pa ona mene. Nisem imel sreče v življenju, to je. Od malega me že vsi jebejo, najprej Vaterland, potem sorodniki, zdravstvene okoliščine in končno še Država. Vsi me želijo nekaj naučiti. Vsi toliko lažejo, da še sebi verjamejo. Ampak jaz jim ne in nikoli ne bom! Že od rojstva dalje se mi vse tako gnusi; delati, da živiš, in živeti, da delaš, čudno, da ne bruham neprestano! Dober želodec imam, tu bo kavelj.

Pred tem zimskim večerom, ko smo pridno nalagali drva v peč, sem menil, da ni več vredno ukvarjati se z ljudmi. Vse same hinavce in pijance in pizde po karakterju sem srečeval, vsaka ženska se je kmalu spremenila v svoje nasprotje, ni ji dolgo uspelo prikrivati svojega bistva. Sklenil sem, da si ne bom več mazal rok. Torej smo priredili svečano proslavo za moj vnebohod, zadnjo večerjo ali nekaj podobnega! Tako kot delajo zdravniki v umivalnike, sem se poscal po svoji literaturi in sklenil, da se nažrem vodke do nezavesti! Kar najhitreje sem želel postati truplo in se pridružiti Dostojevskemu v večnih loviščih.

»Sovražim lovce in njih divjačino, vse to se mi gabi prav kot tebi!« mi je nekoč rekla moja punca, malo preden je od silne pijače omedlela in sem jo moral močiti z vodo, da se je ovestila. Ampak sem jo ljubil in mi ni bilo težko. Potem se je zaposlila v notranjepolitični redakciji televizije in vedel sem, da je z nama konec!

Seveda je mislila na človeške lovce in človeško divjad, igro med spoloma, a je temu navkljub izrabila vsako priliko in skočila v lovsko kočo drugega. Besede so eno, dejanja drugo, to je pri nas lepo razvidno in ubijajoče.

Menim, da je za našo zgodbo nujno povedati nekaj biserov iz posteljnega življenja junakov, da ne boste preveč šokirani na koncu.

Jack je imel svojo umazano teniko, Teresino zmedo poznamo, pri Borisu in gospodični S. je šlo za pravicato idilo, Janez je prakticiral neko čudno, spreobrnjeno perverzijo s plastiko, jaz pa vsakega po malo. Naše življenje domuje v podrobnostih, mali detajli so tisti, ki ti prečistijo dušo in okrepijo telo. Samo da mislimo, da velika dejanja opravljajo veliki ljudje. Usodna zmota! Bistvene stvari se dogajajo za našim hrbtom, da se nam še ozreti ne ljubi, bežimo pred resnico, ki ima tisoč lažnih obrazov in le enega pravega, ves čas bi bili srečni, veseli, žalost je nekaj povsem odvečnega. Zjutraj se prebujamo z zapacanimi očmi in kljub umivanju smo slepi ves dan, vse gre mimo nas, nimamo časa, da bi se za hip ustavili in pogledali lastno praznino in ničvrednost! Besede drugih uporabljamo kot poživila za svoj ego. Preživeti moramo po liniji najmanjšega odpora, lepo pustimo življenju, da se igračka z nami, čutimo se ogroženi, ko veter zapiha v nasprotno stran. Don't worry, be happy, za vsako ceno in čim dlje!

Obožujemo ljudi, kadar so napolnjeni z energijo in veseljem in taisti se nam gnusijo, če so nesrečni in jim kri besno lije iz oči. Želimo pobirati le smetano, umazanija naj ostane skrita čim dlje od našega pogleda.

Vendar je vse zaman, govorim, življenja ni še nihče preživel, na koncu nas vselej sprejme smrt!

2. V ozvezdju vodke (nadaljevanje)

»NIŠTA SE NE DOGAĐA KAD SI DOLJE I KAD SI SAM S DŽEPOVIMA PUNIM MRVICA DUHANA UKOČENA POGLEDA I MRTVI FAZANI LETE VISOKO IZNAD GRADA I SVE UNUTRA VRIŠTI OD STRAVE! BOŽE URLAO BI FUKAO BI PIO BI NE ZNAŠ NI SAM!«

Življenje piše romane, objavljajo pa jih drugi. Avtor po pravilu umre pet pred dvanajsto, na pragu slave in denarja. Do takrat si sposoja od prijateljev, ki mnogokrat ostanejo praznih rok in polne duše. Ob prag si vsi drugi očistijo zasvinjane čevlje.

Teresa se je natanko uro in pol oblačila v pisane oblekice z dodatki, slekli smo jo veliko hitreje. Medtem sva midva z Jackom pripravila mizo in stole in hrano ter pijačo, zapičila sva zobotrebce v salame in sir; Jack je rad kuhal in pekel, da je pripravil neko čudo od zavitka. Krasno je bilo gledati njegove prste, ki so gnetli moko in jajca in olje itd . . .

Bili smo pripravljeni, veliki finale se je lahko začel, vse je utripalo od pričakovanja. Nabavil sem štiri različne vrste vodke, kar oči so se mi rosile od navdušenja in vlage.

Razodeni ljudem resnico o njih in oboževali te bodo ter se te bali. Danes je največja umetnost prepričati ljudi, da so tvoje laži resnica! Večina ljubi izdajalce in nizkotne duše, ker so bližje njihovem razumevanju. Nekoč me je Jack vprašal, že močno načet od alkohola in bolezn: »Kam sploh gremo, a vidiš kakšen cilj na obzorju?«

»Ne vem, živimo, a ne, mar ni to dovolj!« sem odvrnil.

»To je umazana cesta, ki nikamor ne vodi.«

»To sploh ni pomembno!«

»Kaj pa je potem sploh pomembno?«

»Da sva midva na tej umazani cesti!«

* * *

»Že, ta trenutek smo tu, gre za nas, ki smo v tej sobi, vse se dogaja nam, a kaj početi, kaj početi na umazani cesti!« je rekla Teresa. Narahlo je premaknila v črno svilo odete noge. Boris je zašklepetal z zobmi in gospodična S. mu je rekla, naj se nikar ne dela norca iz nje. Ura se je bližala deseti zvečer.

»Za kaj ali koga sploh živimo? Le zase? Komu dajemo, od koga sprejemamo, kdo je sploh dolžan prenašati naša življenja? In te prazne besede. Besede, ki ne igrajo prav nobene vloge! Vsi samo hrepenimo, da bi zadovoljili svoje želje, kak smisel ima vse to, smo res tako prekleto sebični in ekscentrični!«

Pihnil sem ji dim v oči, odmaknila je pogled, rekla, da smrdi moja cigara. Alkohol se nam je že dodobra prelivao po grlih, ostri nohti so vse bolj hrepeneli po krvi, po mladi krvi prve poročne noči!

»To, če tale trenutek nekje zunaj crkuje kakšen klošar, če so mu pravkar razparali trebuh zaradi drobiža, če se je sesedel v božjastnem

napadu in ga ovohava le mršav pes – to nas ne briga, popolnoma vseeno nam je, imamo cigarete, vodko, imamo te kurčeve besede, da se z njimi zabavamo, jebe se nam za vse druge, tako krasno smo humani, hvaljen Jezus!»

»A veš, Teresa, če bi se z vsakim posebej tako obremenjevali, bi lahko samo to počeli v življenju, bednim in ubogim bi razdeljevali skorjico kruha in skodelico kave! Vsak ima lastno življenje in naj sam poskrbi zanj!« je rekel Janez cinično. Lutka ob njem je pritrdila in se neumno smejala!

»Kaj pa ti veš o tem, Barbara? Pojma nimaš, o čem govorimo! Kupil sem te za masten denar, da me seksualno zadovoljuješ. Lahko bi te kdo drug. Čisto naključje je, da sva skupaj, mater, ne se mi mešat v eter! Bi rada, da te vržem ven, na sneg ali kaj!« Janez jo je z gnusom gledal, naličen obrazek Barbare se je malce zresnil in se obarval v zeleno. Zrak je bil prepojen s »Sympathy for the Devil«, rock skupine Laibach. Soul to waste, se je slišalo iz etra, vsi smo bili zapisani, duše smo imeli na razprodaji in še nikdar jih nismo nudili tako poceni! Nismo vedeli, kaj bi z njimi. Bil sem pripravljen dušo zamenjati za škatlico boljših cigaret. Tako prekleto mi je bilo vseeno. Jack je vedel, da mu ni pomoči, le vegetiral bi še nekaj mesecev ali let. Ni imelo smisla. Bili smo negativni v pozitivnem smislu! Želeli smo narediti pogodbo z Bogom, a se za nobenega nismo odločili. Vsak je imel svojega, ki ga je kar naprej izdajal. »Mislim, da sploh nima smisla razmišljati; o ničemer na tem božjem svetu, kaj je toliko vredno, da bi trošili živce ob tem, je kaj tako prekleto pomembnega?!«, je rekel Janez.

»Mali otroci so, mogoče ne! Najbolj vredna in nedolžna bitja, ki jih neodgovorni starši takoj pahnejo v odgovornost, kar to življenje je! Ena sama pofukana odgovornost in kompromisarstvo! Ampak malčkov je škoda, najraje bi se zjokal nad njihovo prihodnostjo. Mogoče bodo desetletni morali prijeti za puško in se streljati s pravo municijo. Jebeš to! Na začetku imaš vse in vsakogar rad, a hitro se naseli v tebi dvom in gnus, mala nedolžna bitja se spreminjajo v kriminalce ali v kurbe. Drugo jim ne preostane, življenje sili v to. Pošteni so lahko samo mrlič, pa še ti zaudarjajo, smrdijo po preteklosti!«

Vsi smo utihnili, da so se nad našimi glavami zaslišali tihi koraki miši in podgan, ki so domovale na podstrešju. Vsak mesec enkrat sem jim odnesel nekaj hrane, ostanke človeških okončin, želodce in sluzasta očesa! Za trenutek smo prisluhnili nežnim živalcam, potem pa me je Janez vprašal, zakaj nimam nobene mačke, da bi jih lovila. Povedal sem, da sem jih že nekaj zaprl na podstrešje, pa ni nobena preživela, našel sem samo skelet. Podgane so bile silno krute, tiste sive vrste, ki ponavadi živijo v kanalih in greznicah in se niti človeka ne ustrašijo.

Videl sem, da sem obiskovalce kar malo prestrašil, Barbara je izvlekla ogledalce in si malo naravnala šminko, potegnila z jezikom po robovih ustnic.

»Jebeš podgane, nekje pa morajo živeti!« je komentiral Jack, čisto dobro se razumemo. Zagrizel sem v sočen sir, da mi je iz dlesni pritekla kri in sem izpljunil v robček, primanjkovalo mi je enega od vitaminov.

Literat Janez si je nalil novo dozo. Največji njegov problem je bil – preveč prostega časa. Moral je čakati, da se mu naberejo besede, da bi lahko pisal, in ko je čakal, je znorel; ker je znorel, je ogromno pil in postajal še bolj nor. Težko je bilo uloviti pravo razmerje in čas! Tako formulacijo sem seveda prebral v zgodbi Bukovskega, ampak zelo drži, prekleto težko je čakati, da te obližne muza. Jesti pa moraš vsak dan ali na dva dni vsaj. Pozabili smo na naše podgane, spet smo začeli konstruktiven pogovor! »To glede otrok se strinjam, ampak prehitro odrastejo, vsi jih silijo, da so odrasli, sramota je biti naiven in otročji, igro ti kaj hitro zamenjajo z delom.« je rekel Boris in nato poljubil svojo črno gospodično na trepalnico. Samo pomežiknila je. »Delo te osvobodi, še nisi tega doživel?« sem se zajebaval. »Oropa te otroštva. Kramp v roke ali svinčnik v možgane, saj ni velike razlike. Obstaja le suženjsko delo ali svobodno delo, ko sam izbiraš kje, kdaj, kaj in koliko boš delal!«

Alkohol, ta strašna vodka, se je vse bolj vpiljal v naše male možgane, da se nam je veselo vrtelo pred zmedenimi očmi, roženica se je povlekla v ozadje in, hvala bogu, udobno smo se namestili na posteljo in stole in kavč. V prostoru je vladal DIM, strastno smo prižigali čike in cigare so nam dogorevale med rumenimi prsti. Globoko sem potegnil dim, z dolgimi lovkami mi je splezal v dušo. Želel sem, da bi pijanci zasmrčali in bili pri miru nekaj časa. Dovolj sem imel besed, takšnih pogovorov in hrupa. Please, let me to introduce myself! Želel sem dostojno pričakati zadnje dejanje, želel sem zadržati misli v glavi, sebično in ljubosumno sem jih skrival globoko v pljučih. Želel sem si konca, čutil sem, da mora prekleto že priti konec, od zgoraj so me opazovali. Vedel sem, da je rešitelj blizu, vse je bilo vprašanje časa! Vedel sem, da bom kot oster nož zaril zadnjo besedo v telo prisotnih, razrezala jih bo do golih kosti. Enkrat mora priti konec, ustvaril bom svojo ničnost, čutil sem, da sem močan, ogromen in samo jaz sem lahko končal to zgodbo! Nikogar ni bilo v meni! Bil sem na drugi obali, lahko sem govoril v jeziku tujca in jim ostre nohte zarival v drobovje! Čutil sem, da mora vsak čas priti! Kar slutil sem pogled rešitelja, njegovo telo je trepetalo od ugodja in smrtonosne žalosti!

* * *

3. V ozvezdju vodke (nadaljevanje in konec)

Nikdar nisem razmišljal, kakšno pesem slišim, kadar jočejo golobi. Tudi zdaj ne bom, prepozno!

Siromašni imajo zelo bogato izkušnjo! A bi se ji rade volje odrekli za prgišče diamantov. Zato naj bo osnovna misel nadaljevanja zgodbe: »O vampirjih se, iz razumljivih razlogov, ni moglo pisati s krvjo!«

Vsi smo že bili ležerno upočasnjeni, vsak je vrtel lasten film v glavi, polnoč je odbila in iz temnih katakomb so se začeli dvigovati sveži mrličji, stegovali so z zemljo umazane roke po nas, ki smo, nič hudega sluteč, potovali proti peklju!

Odpri sem majhno, belo škatlico, vsi so me z zanimanjem gledali. Vzel

sem drobne rožnate tabletko in dal vsakemu eno. Pogoltnili smo s požirkom vodke. Dietilamid lizergove klisline se je počasi topil v želodcu in prihajal v kri. LSD in zadnja večerja. Vedel sem, da že v malih količinah povzroči halucinacije, čudno duševno stanje, kjer te občutki varajo. Če so ga uporabljali v eksperimentalni psihiatriji, sem pomislil, ga lahko tudi na zabavi. Čakal sem na čutne opazke, ki ne ustrezajo resničnosti. Jezus, kaj sploh ustreza resničnosti?!

Teresa in Jack in vsi drugi smo z vodenimi očmi strmeli v peč, v kateri je gorel strašljiv ogenj, zublji so požirali naše zenice. Čutil sem, da sem vedno bliže ognju, telo se mi je premikalo k peči, postajalo mi je vroče. Teresa si je odpela gumbe na srajčki, obilne prsi so ji zaplavale po sobi. Nato si je slekla še hlače in se v čipkastih hlačkah usedla Jacku na kolena. Kemija me je začela izdajati, zakaj se ni usedla name, sem želel. Popustili so predsodki, Boris in gospodična S. sta se združila v strašnem poljubu, potem ji je Boris dvignil krilo in ji porinil tisto napeto rožnato stvar v telo. Samo zaječala je malo. Janez je odlomil roko svoji lutki in jo začel lizati od komolca navzdol, proti krvavo rdečim nohtom. Krasno je bilo opazovati! Goreča drva sem imel v glavi, prisotna spolnost me je zibala, postal sem lačen. Lutki Barbari sem razprl noge in vmes ni bilo nič posebnega, samo neka ročno izdelana pička. Z gnusom sem odvrnil pogled, Teresa je bila tista, ki sem jo želel. Potem pa je nekdo pozvonil pri vhodnih vratih. Trenutek nas je ujel v neigibnosti.

Le jaz sem vedel, da je to REŠITELJ, bil je že skrajni čas, da nas kdo reši! Skrite misli so mi počasi preraščale glavo, prehajale v besedo. »Kdo bi to lahko bil?« so vprašali!

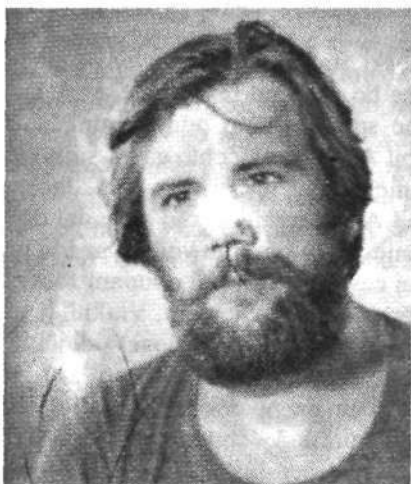
Odgovor je prišel v moški italijanščini, spogledali smo se, niti sam nisem slutil, v kakšni obliki se bo prikazal rešitelj.

Zimski mraz je zavel po sobi, ko sem odprl vrata. Na pragu je stal nočni obiskovalec, lahko bi bil Al Pacino! Zeblo ga je, stopil je v projekcijo zabave. Krasno smo se razumeli, nihče ga ni ogovarjal. Jacku so se svetile moške oči, že od nekdaj je bil Al njegov idol, rad bi se dal dol z njim. Tudi Al je tako začutil to hrepenenje. Nalil sem mu vodko, se mu prijazno režal.

»Samo, da smo mi na tej cesti!« je mrmral obupani Jack, čutil je, da je prišel njegov čas, moral je obračunati z življenjem. Vtaknil je glavo v zanko, ki ga je čakala že nekaj mesecev, a se kar ni mogel odločiti. Solze so mu tekale po licih. Pa ja ne bo še to storil iz strahopetnosti, kot vse v življenju, sem pomislil. Stopil je na stol in ga počasi odrinil. Bilo je kot počasen posnetek, nikamor se nam ni mudilo. »Zbogom Al, vse življenje sem te ljubil!« je dahnil Jack, nato se je začel dušiti. Gledali smo ga, kdor je pač utegnil. Boris in gospodična sta se bližala ekstazi montaže svojih čutil, nekaj se jima je cedilo po bedrih. Pričakoval sem, da se bo še v zadnjem trenutku snel in posel odložil za prihodnjič. Pogledal sem Ala, nekam miren se je zdel. Izvlekel je sto dolarjev in plačal vodko. Rekel je, da se počuti OK, da smo prav krasna angelska srca, rekel je, da je zadovoljen. Peder zajebran, sem pomislil in se mu nasmehnil. Janez je bil v tretji dimenziji, obletavali so ga v suhe deklice maskirani peklenščki. Ponujale so mu svojo perverzno

nedolžnost, z belimi nožicami so mu plesale pred očmi, Janez je začel kričati, ponorel je, se zaletel v okno in skočil ven na sneg. Škoda, da smo bili v pritličju. Trop malih nedolžnic je ostal v sobi. Začelo nas je zebsti, Jack ni ničesar več čutil. Pod njim so ležali iztrebki in urin, vse človeško ga je zapustilo.

Čutil sem, da moram narediti konec, drugače mi uničijo vso bajto. Al je bil navajen na take prizore, mogoče je mislil, da je to tretje ponavljanje. »Cut, cut!« je svetoval, a nismo imeli kaj rezati. Padel sem na kolena in začel moliti, mrmral sem nekaj nerazumljivega, postajalo mi je toplo pri duši, hudič me je zapuščal za nekaj časa, fuck me and marry me young, sem pomislil, oziral sem se naokrog in kislina mi je razjedala želodec, nekaj trenutkov sem bil slep. Potem pa sem slišal strašno eksplozijo, razneslo je peč! Goreča drva so nam popadala v naročje, vse se je zrušilo pod ognjem. Al je še pravi čas skočil na sneg, Borisa je zažgalo, lutka je zlezla skupaj in zaudarjala po plastični masi; zadnje, kar sem utegnil videti, so bili moji prsti, ki so premraženi in z dolgimi, črnimi nohti pisali zadnje misli zgodbe! Potem sem začutil, da je čas, ko se omama sprevrže v nekaj trajnejšega, končno nastopil in z muko sem odlepil prste od črk in si vrelo roko porinil v želodec, da so mi žile pokale od pritiska in so ostri nohti z užitkom rezali meso. Umazana kri je stekla po snegu, za hip sem drobovje zadržal z dlanmi, nato sem odprl sebe njemu!



Soline

Franjo
Frančič

vstopiš v ta čarni svet
brez kril
slep in gluh
iskalec v kletke vpet
iz blodnikov izgnan